

[Kirkeministeren.]

gjorde det frivilligt, dog — ifølge lønningslovens § 26 — ikke måtte modtage betaling. Et sådant resultat ville forekomme mig noget ulogisk.

Et principielt væsentligt ændringsforslag vedrører lovens § 1. Ifølge den nugældende § 1 har, som anført i bemærkningerne til lovforslaget, kun sognepræster, residerende kapellaner og de i henhold til menighedsrådslovens § 43 ansatte andenpræster en ubetinget, selvstændig ret til brug af de kirker, ved hvilke de er ansat, hvorimod kaldskapellaner og faste hjælpepræster kun har denne ret under visse forudsætninger, jfr. lovens § 1, stk. 2. Da det efter nutidig opfattelse — og i betragtning af den ligestilling, som kaldskapellaner og faste hjælpepræster ved den før nævnte lov om folkekirkens lønningsvæsen m. v. lønningsmæssigt har fået med andre præster — må forekomme lidet rimeligt, at disse præster eventuelt skal være afskåret fra i fuldt omfang at bruge de kirker, ved hvilke de er ansat, er bestemmelsen i § 1 foreslået formuleret således, at fremtidig alle faste præster får fri adgang til brug af de kirker, ved hvilke de er ansat, til de i § 1 nævnte formål. Ved gennemførelsen af denne ændring imødekommes et ønske fra Den danske Præsteforening.

Foruden at fastsætte, hvilke præster der har ret til at bruge folkekirkens kirker, bestemmes det i lovens § 1, til hvilke formål disse præster kan bruge kirkerne på egen hånd, d. v. s. uden først at skulle indhente samtykke dertil fra deres menighedsråd eller eventuelt stiftets biskop. I lovens § 7, som jeg straks skal omtale nærmere, nævnes der derhos en del andre formål, hvortil kirkerne kan benyttes med vedkommende menighedsråds eller biskops samtykke. Det er fastslået i praksis, at præsterne i henhold til § 1 har ret til brug af kirkerne i videste omfang til møder o. lign. med opbyggeligt indhold, jfr. også at man ved lovens ændring i 1947 indføjede ordene „kirkelige møder o. lign.“ Det må på denne baggrund forekomme naturligt, at der hjemles præsterne adgang til frit at benytte kirkerne også til gudstjenester, som afviger fra den sædvanlige form, hvorfor ordene „i sædvanlig form“ foreslås slettet. Det er naturligvis ikke hermed meningen, at præster skal

kunne afholde alle gudstjenester i den form, de selv måtte ønske det. Bestemmelsen sigter alene til ekstraordinære gudstjenester, hvorimod de ordinære (faste) gudstjenester fremdeles skal afholdes i nøje overensstemmelse med gældende ritualer.

I § 7 nævnes som sagt nogle formål, hvortil præster ligeledes kan benytte kirkerne, men dog kun efter at have indhentet samtykke dertil fra vedkommende menighedsråd eller stiftets biskop. Også her er udviklingen efter mit skøn løbet fra lovparagrafen. F. eks. må det forekomme ejendommeligt, at en præst skal indhente tilladelse fra sit menighedsråd for at kunne bruge sin kirke til „afsyngelse af salmer og kirkelige sange og deres ledsagelse af orgel“ m. v. (§ 7, stk. 2). Ved at slette denne og andre restriktioner i § 7 vil denne paragraf komme til at svare til § 1 — og til den kirkelige udvikling.

Som et sidestykke til den i § 1 foreslåede ændring, hvorefter kaldskapellaner og faste hjælpepræster får samme adgang som andre faste præster til at bruge de kirker, ved hvilke de er ansat, foreslås § 17, stk. 2, ændret, således at det, når der i et sogn er flere faste præster eller eventuelt en andenpræst, fremtidig kommer til at stå sogne­menighedens medlemmer frit at slutte sig til, hvem af disse de ønsker at blive betjent af. Denne ændring vil i og for sig ikke medføre noget nyt, men kun legalisere praksis, som den er i dag.

Endvidere foreslås i § 17, stk. 3, reglerne om distriktsdelinger ændret. Således som loven nu er formuleret, er det en forudsætning for gennemførelse af en distriktsdeling i et sogn, hvor indbyggertallet er under 10 000, at de stedlige præster fremsætter begæring derom. Da det kan forekomme, at distriktsdeling bør gennemføres også i andre tilfælde, foreslås det, at sådan deling også kan gennemføres på initiativ af vedkommende biskop og efter hans bestemmelse.

På den anden side påbyder loven i sin nuværende formulering ubetinget, at der skal finde distriktsdeling sted, hvor der i et sogn på over 10 000 indbyggere er ansat både sognepræst og residerende kapellan eller kaldskapellan. Denne bestemmelse foreslås gjort mindre kategorisk ved indføjeelse af ordene „i almindelighed“, således at der bliver adgang til (undtagelsesvis)